

Sammen med denne sag foretoges:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 136:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsordenen for Folketinget. (Spørgsmål vedrørende ministeransvar).

Af Udvalget for Forretningsordenen.

(Fremsat 5/5 99).

Forslagene og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Ole Løvig Simonsen (S):

Ja, man har jo næsten lyst til at sige, at det er en mindeværdig dag i dag. Efter 3 års arbejde – Lars Nordskov-udvalgets betænkning kom jo i maj 1996 – står vi nu i dag og kan i hvert tilfælde her ved anden behandling få gennemført lovforslag nr. L 3. Det kan man i hvert fald ikke påstå er lovsjusk; det må da vel være god lovkvalitet.

Når nu jeg tager det frem, er det, fordi jeg synes, at der fra Lars Nordskov-udvalgets betænkning til førstebehandlingen og de diskussioner, der har været, har været en udvikling, som jeg mener har været positiv. Og når jeg mener, at den har været positiv, er det ud fra den opfattelse, at man fra at have nogle standpunkter, som vi måske også havde til at begynde med, har lyttet til andre argumenter for at finde frem til, om der ikke kunne findes en enighed. Det er så det, der er lykkedes.

Det er jo klart, at diskussionen i det sidste års tid vel først og fremmest har stået om åbne og lukkede døre. Det er jo meget fornuftigt og naturligt, for hvordan skulle det nu fortolkes? Og hvordan kunne man nu sikre, at den, der ligesom skulle afhøres eller i hvert tilfælde være med i undersøgelseskommissionen, udspørges, så vedkommende sikres sin integritet?

Der var også et spørgsmål, om der også skulle være et statselskab med, for ikke at nævne Færøerne og Grønland, og ikke mindst det, som jeg gerne vil opholde mig lidt ved, og det er også derfor, jeg har taget ordet i dag, nemlig Folketingets opfølgning af en sådan undersøgelseskommission.

Når jeg tager det frem, er det ikke, fordi det ikke har været beskrevet og diskuteret, men det har måske ikke altid været det, der har præget debatten, fordi det med åbne og lukkede døre måske havde en større bevågenhed. Men det, der er afgørende her, er, at en undersøgelseskommission ikke er en dømmende myndighed.

Den skal undersøge og redegøre for forholdene og dermed lægge op til det videre arbejde, og den kan også foretage en retlig vurdering.

Når jeg nævner de to ting, er det, fordi det er særdeles afgørende, at kompetencen til, hvad der videre skal ske – den politiske beslutning – ligger i Folketinget. Det er ret afgørende. Det retlige undersøges, så vi har en klarhed over vores udgangspunkt, og det finder jeg er helt rimeligt; men det politiske ansvar og den politiske opfølgning foregår her i Folketinget.

Det har så også noget at gøre med udviklingen af forretningsordenen, der jo også er med. Og jeg vil gerne sige, at jeg for det første synes, at det var vigtigt, at man fik klargjort, hvem der har initiativretten. Det er slået fast. Det har ministeren og Folketinget. Jeg synes, det er godt udtrykt, at man prøver at sige, at det er i fællesskab, for både den til enhver tid siddende regering og Folketinget må jo have en fælles interesse i at få afstemt de ting, der skal undersøges, og også have en fælles interesse i at komme til bunds i sådanne sager. Det er det ene.

Det andet, som jeg finder er vigtigt, er, at der nu også er fastlagt en procedure for det. Jeg er meget tilfreds med, at der skal være et underudvalg, der kan være med til at fremlægge de ting. Dermed kan de partier, som måske ikke er repræsenteret i Udvalget for Forretningsordenen, også medvirke til, at man får et oplæg fra underudvalget – et permanent underudvalg – der så skal lægge op til det videre arbejde i Udvalget for Forretningsordenen.

Jeg synes, at i dette tilfælde har vi vel lov til at ønske hinanden til lykke, for det har været et godt udvalgsarbejde, og det er et godt resultat, der er nået, ikke mindst i betragtning af, at alle Folketingets partier er enige. Og så kan jeg ikke lade være med – det tror jeg også at fru Birthe Rønn Hornbech vil gøre – at sige en særlig tak til Lars Nordskov for hans udmærkede assistance. Det har i hvert tilfælde hjulpet utroligt meget for én, som ikke er jurist.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen det er da ganske rigtig, at den tale, som hr. Ole Løvig Simonsen holdt, kan Venstre i det hele tiltræde, og den kunne vi også have holdt, for det er da med glæde, men vel også med letelse, at vi nu efter tre folketingsssamlinger får gennemført dette lovforslag i stor enighed. Det har været meget positive drøftelser, og alle har måttet bøje sig mod hinanden.